

hæver ved at ophæve Forordningen 11te April 1840 i dens Heelhed; men man er ikke gaaet ud paa at ville give Bestemmelser, hvorved man skulde drage andre Forseelser ind under Politirets-Behandling end dem, som allerede tidligere vare henlagte under den. Jeg undtager naturligviis den enkelte Forseelse, med Hensyn til Forordningen af 11te August 1819, om dem, der ikke komme dem til Hjælp, som have hængt sig eller paa anden Maade taget sig af Dage. Det nævnte Forhold medfører, at der ikke tør være Tale om at vedtage det foreliggende Endringsforslag, ligesom jeg ogsaa holder mig overbevist om, at den høitagtede Justitsminister vil erkjende, at jeg har havt Ret i at sige, at det er en saadan feilagtig Forudsætning, der har medført, at der er blevet rettet en Hensigt til ham om at tage det nævnte Punkt under Overveelse. Jeg troer, at det i det Hele taget er saa klart, at det ikke vil være fornødent nærmere at bevise det, at Endringsforslaget af den Grund, jeg har tilføjet mig at hente fra Hensigten med det foreliggende Lovforslag og dets Forhold til Forordningen 11te April 1840, ikke vil kunne antages, og altsaa tør jeg tilraade det høitærede Thing ikke at gaae ind paa det, men efter den Maade, hvorpaa den ærede Ordsører har udtalt sig, anseer jeg det dog for min Pligt at tilføje et Par Bemærkninger, hvorved jeg imidlertid ganske afseer fra den omtalte Hovedgrund, der maa medføre, at Endringsforslaget ikke bør vedtages. Det er klart for mig, at Regjeringen netop er gaaet saavidt, som det var fornødent, for at afhjælpe den Mangel, der uødbendigviis maa indtræde, naar Forordningen 11te April 1840 bliver hævet; men selv om denne Grund ikke var tilstede, vilde jeg ansee det for meget uheldigt at komme ind paa idetmindste en af de Paragrapher, der ere omtalte i Endringsforslaget, nemlig § 292. Den fastsætter, at naar Noget borttages, ødelægges eller beskadiges Broer, Færgeindretninger, Brønde osv., eller borttages Mærker, Mælværk eller Andet, som er anbragt for at afværge eller advare imod Fare osv., skal han straffes med Fængsel eller Bøder; men det er dog klart nok, at det, der har bestemt Regjeringen til at forelægge Lovene saaledes, som den

er, har været en Erkjendelse af, at det, der maa gjøre Udslaget, ikke er, om Bekommende ansees med Fængsel eller Bøder, men derimod hele Beskaffenheden af Forbrydelsen, og jeg troer, det maa være indlysende for Enhver, at det, at foretage de Handlinger, som nævnes i § 292, kan indeholde saadanne Forseelser, saadanne Forbrydelser, at det vilde være umuligt at anvende § 292 paa dem; jeg troer, at man vilde bringe Sagen ind paa et høit uheldigt Punkt, hvis man vilde sige, at disse Forseelser skulde være Gjenstand for Politirets-Behandling. Denne Bemærkning gjælder i det Væsentlige ogsaa § 295, men § 293 vil jeg dog undtage derfra, thi naar ikke den almindelige Hovedgrund var til Hindrer for at optage den, vilde det meget godt kunne skee; med Hensyn til § 295 vil derimod det, jeg bemærkede om § 292, vistnok meget fuldstændig komme til Anvendelse. Jeg skal gjentagende og ret indtrængende henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa, at her ikke er Spørgsmaal om at gennemgaae Straffeloven og at sige, at den og den Paragraph angaaer Handlinger, som meget passende kunne henlægges under Politirets-Behandling, men vi kunne ikke gaae videre, end Lovforslaget gaaer, for at afhjælpe den Mangel, som vil indtræde, hvis Forordningen af 11te April 1840 bliver hævet. — Den ærede Forslagsstillers Udtalelse giver mig Anledning til endnu en Bemærkning. Det har, efter hvad jeg veed, været anseet for tvivlsomt, og jeg vil næsten troe, at den ærede Ordsører har deelt en lignende Tvivl, om dette Lovforslag kom til at indvirke paa de særlige Bestemmelser, vi have, med Hensyn til Behandlingen af visse Sager, saasom om Tyveri og Bedrageri første Gang begaaet, samt Hæleri, hvorefter de kunne behandles uden formelig Action, medmindre den Paagjældende, paa Opfordring om at erklære sig, siger, at han vil have en saadan medbestillet Actor og Defensor i Sagen. Det staaer for mig som Noget, der er hævet over al Tvivl, at der ikke kan være Spørgsmaal om, at det foreliggende Lovforslag kan indvirke saaledes, at disse Bestemmelser ikke staae ved Magt, thi de grunde sig foruden paa den ældre Lovgivning, navnlig Forordningen af 15de Juni 1793, tillige paa Forordningen af 11te April 1840